

clàssic

El Manifest de les 343

Simone de Beauvoir
Filòsofa

El 5 d'abril de 1971, el setmanari *Le Nouvel Observateur* publicava una crida per la despenalització i la legalització de l'avortament en la qual 343 dones subscriuen l'afirmació «*declaro haver avortat*».

El text —conegut popularment com «El manifest de les 343 putes», per una vinyeta de *Charlie Hebdo*,— va ser redactat per la líder feminista Simone de Beauvoir i esdevingué un clar exemple de desobediència civil ja que les signants podien ser castigades amb penes de presó.

Tan sols quatre anys més tard, el gener de 1975, l'Estat francès despenalitzava l'avortament durant les deu primeres setmanes d'embaràs, iniciant un llarg camí, no conclòs, cap a l'avortament lliure i gratuït.

Un milió de dones avorten cada any a França.

Ho fan en condicions perilloses a causa de la clandestinitat a la qual són condemnades, quan aquesta operació, practicada sota control mèdic, és de les més senzilles.

La gent fa silenci davant d'aquests milions de dones.

Jo declaro que sóc una d'elles. Declaro haver avortat.

De la mateixa manera que reclamem l'accés lliure als mètodes anticonceptius, reclamem també l'avortament lliure.

Avortament.

Una paraula que sembla expressar i delimitar d'una vegada per totes el combat feminista. Ser feminista és lluitar per l'avortament lliure i gratuït.

Avortament.

És una qüestió de les bones dones, com la cuina, els bolquers... les coses relacionades amb la brutícia. Lluitar

per aconseguir l'avortament lliure i gratuït té un aire irrisori o mesquí. Les dones sempre tenim aquesta olor d'hospital, de menjar o d'excrements al darrera.

La complexitat de les emocions lligades a la lluita per l'avortament reflecteix amb precisió la nostra dificultat de ser i com ens costa persuadir-nos que val la pena lluitar per nosaltres.

No cal ni esmentar que nosaltres no tenim el dret de disposar del nostre propi cos com la resta d'éssers humans. No obstant, el nostre ventre ens pertany.

L'avortament lliure i gratuït no és l'objectiu últim de la lluita de les dones. Al contrari: no és res més que l'exigència més elemental, sense la qual el combat polític no pot ni començar. És d'una necessitat vital que les dones recuperin i reintegrin en elles mateixes el seu cos. Les dones són les protagonistes d'una circumstància única en la història: són els éssers humans que, en les societats modernes, no poden disposar lliurement del seu cos. Fins el moment present, només els esclaus

han conegut aquesta circumstància.

L'escàndol persisteix. Cada any, 1.500.000 dones viuen en la vergonya i la desesperació. 5.000 de nosaltres moren. Però l'ordre moral no es mou. Ens agafen ganes de cridar.

L'avortament lliure i gratuït és:

- Deixar immediatament de sentir vergonya del propi cos, ser lliure i sentir-se orgullosa en el nostre cos com tots els que fins ara n'han pogut disposar lliurement;
- Deixar de sentir vergonya de ser una dona;
- Un ego que es trenca en mil bocins; això és el que experimenten totes les dones que han de practicar un avortament clandestí;
- Ser una mateixa en tot moment, deixar de tenir aquesta por innoble de tenir relacions sexuals, de «caure en el parany», de quedar-se embarassada i impotent amb una mena de tumor dins el ventre;
- Un combat emocionant, ja que si el guanyo almenys començo a per-

tànyer-me a mi mateixa i deixo de pertànyer a l'Estat, a una família, a un fill que no desitjava; una etapa per assolir el control complet de la producció de fills. Les dones, com tots els altres productors, tenim de fet el dret absolut al control de totes les nostres produccions. Aquest control implica un canvi radical de les estructures mentals de les dones i un canvi no menys radical de les estructures de la societat.

1. Tindrè un fill si en tinc ganes; cap pressió moral, cap institució, cap imperatiu econòmic m'hi pot obligar. Aquest és el meu poder polític. Com tot productor, per aconseguir quelcom millor, puc fer pressió a la societat a través de la meva producció (vaga de fills).
2. Concebré un fill si en tinc ganes i si la societat en la qual el faig néixer és adequada per a mi, si no em fa esclava d'aquest fill: la seva dida, la seva criada, el seu cap de turc.
3. Concebré un fill si en tinc ganes i si la societat és adequada per a mi i per a ell; jo en sóc responsable:

no vull cap risc de guerres, cap treball subjecte a ritmes imposats.

No a la llibertat vigilada

La batalla que s'ha generat entorn de l'avortament està tenint lloc per sobre dels caps de les principals interessades: les dones. La qüestió de saber si la llei s'ha de liberalitzar, la qüestió de saber quins són els casos en què es pot permetre l'avortament... En resum, la qüestió de l'avortament terapèutic no ens interessa perquè no ens concerneix. L'avortament terapèutic exigeix uns «bons» motius per obtenir el «permís» per avortar. Ras i curt, això significa que hem de «merèixer» no tenir fills. Que la decisió de tenir-ne o no tenir-ne no ens pertany més que abans.

El principi segueix sent que és legítim forçar les dones a tenir fills. Una modificació de la llei que permeti excepcions a aquest principi no farà més que reforçar-lo. Fins i tot la llei més liberal seguiria regulant l'ús del nostre cos. L'ús del nostre cos no ha de ser regulat. No volem casos tolerats, fragments de la llibertat que els altres éssers humans tenen

de naixement: la llibertat d'utilitzar el seu cos com creuen més convenient. Ens oposem tant a la llei Peyret¹ o al projecte ANEA² com a la llei actual, de la mateixa manera que ens oposarem a tota llei que pretengui regular de la forma que sigui el nostre cos. No volem una llei millor: volem la seva supressió pura i simple. No demanem caritat: volem justícia. Només a França som 27 milions. Som 27 milions de «ciutadanes» tractades com bestiar.

Als feixistes de tota mena —ja siguin els que es defineixen com a tals i ens ataquen frontalment o els que es defineixen com a catòlics, integristes, demògrafs, metges, experts, juristes, «homes responsables», Debré, Peyret, Lejeune, Pompidou, Chauchard, el Papa³— els diem que els hem desemmascarat. Que els

1 Projecte de llei que preveu una flexibilització de les condicions de l'avortament terapèutic. Pren el nom del Doctor Claude Peyret, un dels seus impulsors.

2 Proposta de creació d'una Associació Nacional per a l'Estudi de l'Avortament.

3 Michel Debré —llavors, ministre de Defensa—, Claude Peyret —metge—, Jérôme Lejeune —reconegut pediatre contrari a l'avortament—, Georges Pompidou —llavors president de la República Francesa—, Paul Chauchard —promotor del moviment antiavortista— i el pontífex Pau VI.

anomenem els assassins del poble. Que els prohibim utilitzar l'expressió «respecte a la vida», una obscenitat en les seves boques. Que som 27 milions. Que lluitarem fins al final perquè no volem res més que allò que se'ns deu: la lliure disposició del nostre cos.

Els deu manaments de l'estat burgès

Escolliràs abans el fetus que l'ésser humà quan aquest ésser humà sigui una dona.

Les dones no podran avortar mentre Debré reclami 100 milions de francesos.

Tindràs 100 milions de francesos, sempre i quan no et costi res.

Seràs especialment sever amb les dones pobres, que no podran anar a Anglaterra.

Tindràs una alta taxa d'atur per fer contents els teus capitalistes.

Seràs molt moralista, ja que déu sap què fariem, nosaltres les dones, si fóssim lliures.

Preservaràs els fetus, ja que és més interessant matar-los als 18 anys, l'edat del reclutament.

En tindràs molta necessitat, ja que perseguiràs una política imperialista.

Tu, en canvi, utilitzaràs mètodes anti-conceptius i enviaràs uns quants fills a la Polytechnique o a l'ENA,⁴ perquè el teu pis només té 10 habitacions.

Pel que fa als altres, denigraràs l'ús de la píndola, perquè només faltava això.

[343 signants]

Aquesta llista de signatures és un primer acte de revolta. Per primera vegada, les dones han decidit aixecar la prohibició que pesa sobre el seu ventre: dones del Moviment d'Alliberament de les Dones, del Moviment per l'Avortament Lliure, dones que treballen, mestresses de casa.

El Moviment d'Alliberament de les Dones no som ni un partit, ni una organització, ni una associació, i encara menys una filial femenina de cap d'aquestes coses. Es tracta d'un moviment històric que no agrupa només les dones que vénen al Moviment, sinó que és el moviment de totes les dones que, visquin on visquin, treballin on treballin, han decidit fer-se càrrec de la seva vida i del seu alliberament.

Lluitar contra la nostra opressió és fer esclatar totes les estructures de la societat i, en particular, les més quotidianes. No volem cap part ni cap lloc en aquesta societat que s'ha edificat sense nosaltres i d'esquena a nosaltres.

Quan la població femenina, la part a l'ombra de la humanitat, agafi les

regnes del seu destí, podrem parlar de revolució.

S'ha constituït el Moviment per l'Avortament Lliure, que agrupa totes aquelles i tots aquells que estan disposats a lluitar fins al final per l'avortament lliure. Aquest moviment té com a objectiu propiciar la formació de grups als barris i a les empreses, coordinar una campanya explicativa i informativa, transformar-se en un moviment de masses, ja que només així serem capaces d'imposar el nostre dret a disposar de nosaltres mateixes. ■

⁴ L'École Polytechnique i l'École Nationale d'Administration són dos dels centres formatius francesos de més prestigi.